

ἀνάστραχο, περίπατος. β) Τὸ ράφι ἐν γένει Πελοπν. (Μεγαλόπ.) 6) Τὸ πάτωμα τῆς οἰκίας τὸ ἐπιστρω-
νόμενον με μῖγμα ἀσβέστου καὶ τετριμμένων κεραμιδίων
Κρήτ. (Κίσ. Σέλιν. κ.ά.) Μύκ. Συνών. κουρασάνι,
ταράτσα. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀστράκα καὶ ὡς τοπων.
Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Πβ. ἀστρακιά.

ἀστραχᾶς ὁ, πολλαχ. ἀστρακᾶς πολλαχ.

Ἐκ τοῦ γεωγραφικοῦ ὄν. Ἀστραχάν.

1) Δέρμα ἐμβρύου ἀρνίου μήπω τελείως κυοφορηθέν-
τος με λεπτὸν οὐλὸν τρίχωμα χρησιμοποιοῦμενον πρὸς
διάκοσμον ἐνδυμάτων. 2) Ὑφασμα μάλλινον με πυκνὸν
οὐλὸν χνοῦν κατ' ἀπομίμησιν τοῦ προηγουμένου.

ἀστραχιᾶζω Ἡπ. ἀστραχιᾶζου Θεσσ. ὀστραχιᾶ-
ζου Σάμ. ἀστριχιᾶζου Μακεδ. (Καταφύγ.) Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) ὀστρεχιᾶζω Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 30 ὀστρι-
χιᾶζου Θεσσ. (Αἰβάν.) Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ὀστραχιᾶζου Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστράχα.

1) Ρέω ἐκ τῆς ὑδρορροῆς τῆς στέγης, ἐπὶ ὀμβρίου
ὑδατος Μακεδ. (Καταφύγ.): Ἀστριχιᾶζ' τὸν νιρὸ τ'ς βρου-
χῆς. 2) Καταφεύγω ὑπὸ τὴν ἀστράχαν, ἤτοι τὸ γείσον
στέγης διὰ νὰ προφυλαχθῶ ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ μεταφ.
στεγάζομαι πού, εὐρίσκω ἄσυλον, προστασίαν Ἡπ. Θεσσ.
(Αἰβάν. κ.ά.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)
— Δλουκόπ. ἐνθ' ἀν.: Πάμι νὰ ὀστραχιᾶσουμεν σὶ κάμμιὰ σπη-
λαῖα νὰ μὴν βραχοῦμι Σάμ. Ἐπιασ' ἡ βρουχὴ κὶ δὲν ἔχουμε
ποῦ νὰ ὀστριχιᾶσουμεν ὁτίτιλα Αἰτωλ. Ἐνα μονάχα σκιάζονται
οἱ τοσπάνηδες, μὴν πέση ἀστραπὴ τ'ς τὸν ψηλὸν ἔλατο ποῦ ὀστρε-
χιᾶζουν Δλουκόπ. ἐνθ' ἀν. || Φρ. Δὲν ἔχ' ποῦ νὰ ὀστριχιᾶσ' (ἐπὶ ἀπόρου ἢ ὀρφανοῦ) Αἰβάν. 3) Ἀποκτῶ οἰκίαν
Θράκ. (Αἰν.)

ἀστραχοπάλουκο τό, Πελοπν. (Σουδεν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστράχα καὶ παλούκι.

Ὁ πάσσαλος τοῦ γείσου τῆς στέγης: Φρ. Δὲν ἔμεινε
ἀστραχοπάλουκο (ἐπὶ τελείως καταστραφείσης οἰκίας).

ἀστραχωτὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀστρεχωτὸς Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστράχα καὶ τῆς καταλ. -ωτός.

Ὁ ἔχων ἀστράχαν, γείσον, ἐπὶ οἰκίας: Ἀστρεχωτὸ σπῖτι.

ἀστραψιά ἡ, ἀστραψία Ζάκ. ἀστραψιά Ἀντικύθ.
Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. ἀστραψά
Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστράφτω.

Ἀστραπὴ ἐνθ' ἀν.: Ἄσμη.

Ἐγὼ ἔμαι τὸ ἀστραψιάς παιδί καὶ τῇ βροδῆς ἐγόνι

Ἀντικύθ. Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραπὴ 1.

ἀστράψιμο τό, Λεξ. Γαζ. (λ. ἀμαρυγὴ) ὀστράψι-
μον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ὀστράψιμο Θράκ. Πόντ.
(Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστράφτω.

Ἀστραπὴ ἐνθ' ἀν.: Αἶκον ὀστράψιμον κάμμιαν κ' εἶδα
(τοιαύτην ἀστραπὴν οὐδέποτε εἶδον) Χαλδ. κ.ά. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἀστραπὴ 1.

ἀστρεμματίστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀστριμματ'στους Μα-
κεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *στρεμματιστός
<στρεμματίζω.

Ὁ μὴ καλῶς ὀργωθείς, ὁ μὴ βαθέως σκαφεῖς, ἐπὶ ἀγροῦ
καὶ ἀμπέλου: Ἀστριμματ'στου χονράφ. Ἀστριμματ'στου
ἀδέλ' δὲ γαρπίζ'.

ἄστρεφτος ἐπίθ. Νάξ. (Φιλότ.) — Λεξ. Γαζ. (λ. ἄστρο-
φος) ἀνήστρεφτος Ἴος ἀνήστρεφος Θήρ. Κῶς.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἄστρεπτος.

1) Ὁ μὴ ἐπιστρεφόμενος, ἀγύριστος Θήρ. Ἴος — Λεξ.
Γαζ.: Φρ. Δανεικὰ κὶ ἀνήστρεφτα (ἐπὶ χρημάτων δανειζο-
μένων καὶ μὴ ἐπιστρεφόμενων) Ἴος. 2) Τόπος ὅπου με-
ταβαίνων τις δὲν δύναται νὰ ἐπιστρέψῃ, ὁ Ἄδης Κῶς:
Φρ. Πάει τ'ς τὸν ἀνήστρεφον κὶ ἀγύριστον! Πβ. τὸ μεταγν.
Λυκόφρ. 813 «ἄστρεπτος Ἄδης». Συνών. ἄγειρτος 2,
ἀγυριστὶς 2, ἀγύριστος 6β. 3) Ἀνόητος, ἐπὶ λόγου
Νάξ. (Φιλότ.): Ἀστρεφτες κονβέδες λέει.

ἀστρῆ ἡ, Θεσσ. (Καρδίτς.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρι.

Ἀστρον. Συνών. ἀστρὶ 1, ἄστρο 1.

ἀστρήδικος ἐπίθ. Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ ἀστρῆδες πληθ. τοῦ ἐπίθ. ἀστρῆς.

Ὁ μὴ παχυνόμενος, ἀδύνατος, ἐπὶ ὑποζυγίου: Ἀστρή-
δικο μουλάρι.

ἀστρῆς ἐπίθ. Χίος (Καρδάμ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρι.

Δυσήνιος, δύσκολος, ἐπὶ ἀνθρώπου. Πβ. ἀντίδι-
κος Α 3.

ἀστρὶ τό, Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ἴων. (Ἐρυθρ.) Πελοπν.
(Μάν. Μάναρ. Φιγιάλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄστριον Θεσσ.
ἄστρι Ἡπ. Θήρ. Θράκ. Ἰθάκ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κέρκ.
(Ἀργυροῦδ. κ.ά.) Κεφαλλ. Κρήτ. Μύκ. Παξ. Πελοπν. (Ἀράχ.
Καπαρ. Λακων. Λάστ. Λεντεκ. Μάν. Μεσσ. Σουδεν. Τρίπ.
Τριφυλ.) — Λεξ. Μπριγκ. ἄστρ' Ἡπ. (Τζουμέρκ. κ.ά.)
Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἄστιρ Θράκ. (Σουφλ.) ἄσι Τσακων.
Τὸ μεσν. οὐσ. ἀστρί. Πβ. καὶ μεταγν. οὐσ. ἄστριον.

1) Ἀστρον ἐνθ' ἀν.: Τὴν ὥρα ποῦ βγαίνει τὸ πρῶτο ἄστρι,
τόμον κάτση ὁ ἥλιος Ἀργυροῦδ. Ὅταν τὸ βράδυ δανείζεται
κάμμιὰ γυναῖκα προζύμι, τὸ κρύβει γιὰ νὰ μὴ τὸ ἰδοῦνε τ' ἄ-
στρια Ἀράχ. Ὁ οὐρανὸς με τ' ἄστρια Λεντεκ. Τ' ἄστρι τῆς
αὐγῆς (ὁ αὐγερινὸς) Μάν. Τ'ς μέρας ἢ τ'ς νύχτας τ' ἄστιρ'
(συνών. τῷ προηγουμένῳ) Σουφλ. Ἐύπησε με τ' ἄστρι τῆς
αὐγῆς (λίαν πρωὶ) Μάν. Ἀμα σὲ δαγκάσῃ ἀστρίτης καὶ βγοῦνε
τ' ἄστρια πεθαίνεις Μάν. || Φρ. Ἐρριξε τ' ἄστρια (ἐμάντευσε
τὸ ζητούμενον οἶονεὶ διὰ παρατηρήσεως τῶν ἀστέρων)
Ἡπ. Δὲν τὸν εἶδα τ'ς τ' ἄστρι μου (οὐδέποτε τὸν ἐγνώρισα)
Παξ. Αὐτὴ κατεβάξαι τ' ἄστρι (ἐπὶ μαγίσσης καὶ πολυμηχά-
νου) Μάν. Θὰ σοῦ δώσω μιὰ νὰ χάσῃς τ' ἄστρι τῆς τραμουν-
τάνας (νὰ ζαλισθῇς) Κεφαλλ. || Ἄσμη.

Σὰν τί τὸ θέλ' ἡ μάνα σου τὴ νύχτα τὸ λυχνάρι,
ἀφοῦ ἔχει μέσ' τ'ς τὸ σπῖτι τῆς τ' ἀστρὶ καὶ τὸ φεγγάρι;
(δημῶδ.)

Ποιὸς εἶδε νήλιο ἀποβραδὺ κὶ ἄστρι τὸ μεσημέρι
Τζουμέρκ.

Νὰ ἔχα τὸ σύννεφ' ἄλογο καὶ τ' ἄστρι χαλινάρι,
τὸ φεγαράκι τῆς αὐγῆς νὰ ἔρχουμον κάθε βράδυ
Θήρ.

Τ' ἄστρι με τ' ἄστρι πολεμᾷ καὶ δύσι με τὴ δύσι,
καὶ μένα τὸ πουλλάκι μου ποῦ νὰ μοῦ μιλήσῃ;
αὐτόθ.

Ὅσ' ἄστρια ἔχ' ὁ οὐρανὸς καὶ φύλλα ἡ ἐλαία,
τόσα βρακιά πονκάμισα νὰ σκίσῃ ὁ νιός σου!

Μάν.

Νὰ ἔχουν πέτρες προσκέφαλο, τὴ μαύρη γῆς γιὰ στρώμα,
τὸν οὐρανὸ γιὰ σκέπασμα καὶ τ' ἄστρια γιὰ καντήλια
Λάστ. Ἡ λ. καὶ μεταφ. ἐπὶ προσώπου καὶ ἀνθρώπου ἐν
γένει εὐειδοῦς Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λάστ. Μάναρ. Τριφυλ.)

